



**A Kúria
mint fellebbezési bíróság**

végzése

Az ügy száma: Pkf.II.24.848/2022/2.

A tanács tagjai: Nyíróné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna előadó bíró

dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

Az alperes: alperes1 (cím2)

Az I. rendű alperes képviselője:

dr. Gergely Szilárd Csaba ügyvéd (cím3)

A per tárgya: házastársi közös vagyon megosztása

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes

A támadott határozatot hozó bíróság neve és a támadott határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.319/2022/9.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.319/2022/9. számú végzését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 7.000 (hétezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

[1] A Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.319/2022/9. számú végzésével (a továbbiakban: Pf.9. sorszámú végzés) az alperesnek a Pf.2. sorszámú végzésben megszabott határidő elmulasztása miatti igazolási kérelmét – mint elkésett – visszautasította. Végzésének indokolása szerint az alperes a fellebbezése hiányainak pótlására felhívó Pf.2. sorszámú végzést 2022. május 24-én vette át, így az abban foglalt határidő 2022. június 1-jén járt le. A határidő lejártától számított tizenöt napos szubjektív határidő, amelyen belül az alperes a határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet terjeszthetett volna elő, 2022. június 20-án járt le; ehhez képest az alperes az igazolási kérelmét csak 2022. június 29-én terjesztette elő, azt pedig, hogy a mulasztásról csak később szerzett tudomást vagy a kérelem előterjesztésében akadályozott lett volna, nem állította.

[2] A Pf.2. sorszámú végzés ellen az alperes fellebbezéssel élt, amelyben a Pf.9. sorszámú végzés hatályon kívül helyezését és a Fővárosi Ítéltáblának az eljárás folytatására utasítását kérte. Kérelme indokolásaként előadta, hogy a Pf.2. sorszámú végzés indokolásában foglaltakkal ellentétben igazolási kérelmében jogi képviselője pszichés megbetegedésére hivatkozott a mulasztás vétlenségét valószínűsítő körülményként: már ekkor hivatkozott arra, hogy jogi képviselője 2022. június 1-től 2022. június 17-ig pszichiátriai kezelés alatt állt, így nem volt olyan állapotban, hogy a Pf.2. sorszámú végzésben foglaltaknak eleget tegyen, és ez volt az oka annak is, hogy módosított fellebbezését 2022. május 31-én tévesen a Fővárosi Törvényszéken terjesztette elő. Állítása szerint a jogi képviselő akadályozottsága 2022. június 17-én szűnt meg; igazolási kérelmét pedig az ettől számított tizenöt napos törvényi határidőn belül nyújtotta be, pótolva egyúttal a fellebbezés hiányosságait is.

[3] A fellebbezésre a felperes Pf.13. sorszám alatt észrevételt tett, amelyben a Pf.2. sorszámú végzés – helyes indokai alapján történő – helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes igazolási kérelme egyrészt elkésett, másrészt érdemben megalapozatlan. Az alperesnek ugyanis ahhoz, hogy igazolási kérelme elfogadható legyen, nem csak azt kellett volna bizonyítania, hogy jogi képviselője orvosi kezelés alatt állt, hanem azt is, hogy fekvőbeteg volt; ezt azonban az alperes még csak nem is állította. A következőes bírői gyakorlat a jogi képviselővel szemben egyébként is szigorúbb elvárhatósági követelményt támaszt: mulasztás esetén betegségét nem fogadja el az önhiba hiányát megalapozó

körülményként, hanem elvárja, hogy akadályoztatása esetére megfelelő helyettesítéséről gondoskodjon. Az pedig, hogy az alperes a hiánypótlási felhívás alapján módosított fellebbezését nem a megfelelő helyre nyújtotta be, olyan adminisztrációs tévedés, amely szintén alkalmatlan a mulasztás vétlenségének valószínűsítésére.

[4] A fellebbezés alaptalan.

[5] A Kúria mindenekelőtt rámutat, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 391. § (1) bekezdése szerint a végzés elleni fellebbezés tárgyában a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül határoz, azonban a feleket a szükséghez képest meghallgathatja. Jelen esetben a Kúria a felek meghallgatását nem tartotta szükségesnek, ezért a fellebbezésről tárgyaláson kívül határozott.

[6] Az ügy érdemét illetően a Kúria a Fővárosi Ítéltábla végzésének jogi indokolásával maradéktalanul egyetértett, ezért az abban foglaltakat megismételni nem kívánja; a fellebbezésben előadottakkal kapcsolatban az alábbiakra mutat rá.

[7] A Fővárosi Ítéltábla által helyesen felhívott Pp. 151. § (1) bekezdése szerint az igazolási kérelmet az elmulasztott határnaptól vagy az elmulasztott határidő utolsó napjától számított tizenöt napon belül lehet előterjeszteni. Ha a mulasztás később jut a félnek vagy képviselőjének tudomására, vagy az akadály később szűnik meg, az igazolási kérelem előterjesztésének határideje a tudomásszerzést vagy az akadály megszűnését követő napon kezdődik, azonban a mulasztástól számított három hónap eltelte után igazolási kérelmet előterjeszteni nem lehet.

[8] A jogalkotó tehát az igazolási kérelem előterjesztésére főszabályként egy objektív határidőt állít, amelynek tartama tizenöt nap, és amelyet az elmulasztott határidő utolsó napjától kell számítani. Ettől csak két okból enged eltérést: ha a mulasztás később jutott a fél vagy képviselője tudomására, vagy ha a cselekmény megtételében őt akadályozó körülmény később hárult el. Ez esetben egy szubjektív határidő érvényesül, amelynek tartama ugyancsak tizenöt nap, ugyanakkor a tudomásszerzést, illetve az akadály megszűnését követő napon kezdődik. A szubjektív határidőhöz emellett kapcsolódik egy végső határidő is: a mulasztástól számított három hónap elteltét követően igazolási kérelem többé nem terjeszthető elő.

[9] A szubjektív határidőre vonatkozó szabályok alkalmazhatóságának feltétele tehát az, hogy a mulasztó fél az igazolási kérelem objektív határidőn belüli előterjesztésében akadályozva legyen, és ezt megfelelően igazolja.

[10] Az alperes a 2022. június 29-én, Pf.8. sorszám alatt előterjesztett beadványában valóban előterjesztett igazolási kérelmet. Ebben azonban kizárólag a hiánypótlási határidő elmulasztása körébe tartozó előadásokat tett; arra, hogy az igazolási kérelem objektív határidőn belüli előterjesztésében akadályozott lett volna, még a pusztá hivatkozás szintjén sem utalt. A beadvány tartalma alapján tehát egyértelmű, hogy az igazolási kérelemmel az alperes kizárólag a hiánypótlásra előírt határidő elmulasztását igyekezett kimenteni, nem pedig magának az igazolási kérelemnek az objektív határidőn belüli előterjesztésében való

akadályozottságát – és emiatt a szubjektív határidőre vonatkozó szabályok alkalmazhatóságát – kívánta alátámasztani.

[11] De még ha az igazolási kérelemben foglaltak elfogadhatók lennének is az objektív határidő betartásában való akadályozottság alátámasztására szánt előadásként, azok nem alkalmasak arra, hogy a szubjektív határidőre vonatkozó szabályok alkalmazhatóságát megalapozzák. A szubjektív határidő megnyílásához ugyanis – értelemszerűen – az szükséges, hogy az akadályozottság az objektív határidő egésze alatt fennálljon, mivel ennek hiányában a fél nincs elzárva attól, hogy igazolási kérelmét az objektív határidőn belül előterjessze. Ezzel szemben az alperes előadása szerint a jogi képviselő akadályozottsága az igazolási kérelem előterjesztésére nyitva álló objektív törvényi határidőnek csak egy részében, 2022. június 1. és június 17. között állt fenn; azt, hogy jogi képviselője 2022. június 18. és június 20. között is akadályozott lett volna az igazolási kérelem előterjesztésében, az alperes maga sem állította. Arra pedig, hogy az objektív határidő elmulasztása csak később jutott volna a tudomására, az alperes sem a szóban forgó beadványában, sem a jelen eljárás tárgyát képező fellebbezésében nem hivatkozott. Mindezek alapján olyan kivételes körülmény fennállása, amely miatt az alperesnek törvényi lehetősége lenne arra, hogy igazolási kérelmét az annak benyújtására főszabályként nyitva álló tizenöt napos objektív határidőn túl, a szubjektív határidőben terjessze elő, nem volt megállapítható.

[12] A fentiekre figyelemmel a Kúria – a Pp. 365. § (2) bekezdésének d) pontjában foglalt jogkörében eljárva – a Fővárosi Ítéltábla Pf.2. sorszámú végzését – annak helyes indokaira figyelemmel – a Pp. 389. §-a szerint irányadó 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[13] A felperesnek a fellebbezési eljárásban perköltségigénye nem volt, ezért a perköltségről a Kúriának nem kellett rendelkeznie.

[14] A fellebbezési eljárásban felmerült illeték viseléséről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 47. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2022. szeptember 13.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. előadó bíró,
dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelül: